

Lindemännen

I det stearinbelysta källarrummet puffade vi på våra pipor och lyssnade på Malta Lindeman, folksångerskan. På väggen hängde posters av Clapton och Hendrix.

Text: Mikael Österberg | Bild: Wikimedia Commons | [Prenumerera](#)
| Artikel i SocialPolitik nr 2 2017

Vi var invaderade av Lindemännen. Figuren Valfrid Lindeman, hans son Malte och alla hans släktingar dök upp redan -62 i Hasse och Tages revy Gröna Hund. I början var Lasse O'Månsson intervjuare, sedan Tage Danielsson. Ämnen för improvisationerna var hämtade från tidningsrubriker. Humorn var ren, garanterat giftfri.

Jag och min ungdoms "Bombi Bitt" drack mäsik och metade braxen. Han som lätt kunde pricka en snöboll i någons nacke på mer än femtio meters avstånd; i allmänhet hann han också vända sig om och se oskyldig ut när den höga lyran vände neråt mot sitt mål, i offrets skjortkrage.

Vi växte upp i en värmländsk KF-ägd bruksmiljö, historielös och skoningslös. Inte alltid sofistikerad, nej.

Men också vår håla hade fått en skvätt av vågen som sköljde över 60-talets Sverige. Vi fick ta del av trenderna i något skruvade former. Storstäder som vi absolut inte visste något om, skickade vaga signaler om uppförandekoder, klädmode och musik till oss.

Gick du inåt med fötterna i ökenkängor och hade glasögon så var du "förläst" och det betydde en smocka. Men något nytt hade hänt. Musiken förstås, men samtidigt en ny humor.

Hasse Alfredsons improvisationer var något annat. Helt oförutsägbart. I samklang med popkulturen, med Lesters filmer och Monkees TV-serie. Men verbal, och ljusår från samtida figurer som Järrels Fibban.

Brukets värderingar skapade intressanta kollisioner mellan

hippt och bonnigt. En del slogs sönder och samman. Någon blev knivad. Andra blev bortgjorda av vassa tungor som hade skrattarna på sin sida. Om du hade en blommig skjorta kunde du tryggt slita på den i ett par år.

För att inte tala om en Stratocaster eller en Silverpil. Gå i arméjackan om du vågade. Var du raggare kunde du fara omkring i din Impala i uppknäppt röd nylonskjorta knuten i en snibb om magen. Full som ett troll.

Mellanölet flödade. Den engelska bluesvågen undervisade oss i engelska. Som [John Mayalls LP Crusade](#) och [Peter Greens Fleetwood Mac](#). De lokala storheterna repade Hey Joe i Folkets Hus C-sal.

Men när nålen skrapade mot etiketten var det dax för Hasse Alfredson, vår egentlige svensklärare.

Lindemännen bar på ljuset. Vi kunde gå ut försiktigt med en Humle Lindeman, biodlaren, sedan ta adjö av vår trånga värld med [Ali Baba Lindeman](#) och hans turkiska bad med snabelskor i foajén och fez i bastun. Orakad med slipsen på sned.

Alfredsons intuitiva fablande blev vårt idiom. Hans fantasi var litteratur. Valfrids bubblande skratt blev vår tripp.

En fantastisk compensation för den ordinarie svenskläraren som ville "lyfta oss" bruksungar. Det vill säga dem som han bedömt bildbara. En lätt ironisk man som hämtat sina ideal från femtiotalets typiska bildningsresa som diskare på Gripsholm eller om det var Kungsholm. Malte, ja han hette faktiskt så, var inte Valfrids son. Han var så pressad. Skrattade aldrig. Bara flinade.

Vi anade nog att han bar sin roll. Vi förstod att det var bestämt så.

Svenskläraren Lindemans roll var däremot fri.

Mosterberg